

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa Unii w zakresie, w jakim podczas fazy preselekcji kandydatów nie zostały zastosowane zasada niedyskryminacji ze względu na narodowość oraz zasada niedyskryminacji ze względu na język.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieprawidłowej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych.
5. Zarzut piąty dotyczący nieprawidłowej „kwalifikacji prawnej” żądania wnoszącego odwołanie, w ramach którego domagał się on od Sądu ds. Służby Publicznej stwierdzenia, że zaskarżona decyzja skutkuje nieważnością rozpatrywanego postępowania selekcyjnego od chwili, w której wystąpiła „stwierdzona niezgodność z prawem”.

**Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2016 r. – Steel Invest & Finance (Luksemburg)/Komisja
(Sprawa T-254/16)**

(2016/C 251/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Steel Invest & Finance (Luksemburg) SA (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: E. van den Broucke, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

Tytułem głównym:

— stwierdzenie, że Komisja Europejska popełniła wielokrotne błędy w ustaleniach i uchybiła obowiązkowi uzasadnienia przy kwalifikacji istnienia korzyści przyznanej w drodze pożyczki udzielonej przez Foreign Strategic Investment Holding à Steel Invest & Finance (Luksemburg), zarówno przy analizie porównywalności pożyczek Sumitomo i Rabobank, jak i przy stosowaniu Komunikatu z 2008 r. o stopach referencyjnych;

Pomocniczo:

— stwierdzenie, że Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ustaleniach zgodności pożyczki udzielonej przez Foreign Strategic Investment Holding à Steel Invest & Finance (Luksemburg) przyjmując, że komunikat z 2009 r. ustalający tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiający dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego nie miał zastosowania;

w każdym razie i w związku z powyższym:

— stwierdzenie nieważności art. 1 lit. a) decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 94 z dnia 20 stycznia 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33926 2013/C udzielonej przez Belgię na rzecz Dufenco;

— stwierdzenie nieważności art. 2-4 decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one pożyczki udzielonej przez Foreign Strategic Investment Holding à Steel Invest & Finance (Luksemburg);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty s

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku korzyści przyznanej przez Foreign Strategic Investment Holding à Steel Invest & Finance (Luksemburg) oraz błędu w ocenie, który popełniła Komisja przyjmując, że sporna pożyczka stanowiła pomoc państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ustaleniach, który popełniła Komisja przy stosowaniu Komunikatu Komisji - Tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego (Dz.U. 2009, C 83, p. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2016 r. – NM/Rada Europejska**(Sprawa T-257/16)**

(2016/C 251/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: NM (Lesbos, Grecja) (przedstawiciele: B. Burns, Solicitor, i P. O'Shea, BL)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności porozumienia pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowanego „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że porozumienie pomiędzy Radą Europejską a Turcją z dnia 18 marca 2016 r., zatytułowane „Oświadczenie UE-Turcja, 18 marca 2016 r.”, jest niezgodne z prawami podstawowymi Unii, a w szczególności z art. 1, 18 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Turcja nie jest bezpiecznym krajem trzecim w rozumieniu art. 36 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, 13.12.2005, s. 13-34).
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca twierdzi, że dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212, 7.8.2001, s. 12-23) powinna być transponowana.